

Längtan

"Det var länge sedan jag pratade med Pernilla" säger jag till mig själv och tar telefonen.

Jag letar upp numret och ska precis trycka på luren, när det slår mig att jag inte kommer att få höra hennes mörka, lite hesa röst, det nasala skrattet och de hopplösa resonemangen. Hon kommer inte klaga på något, skylla sina misslyckande på någon och inte anklaga mig för att inte bry mig om henne.

Hon kommer inte lägga på i örat på mig. Vi har sagt att vi får göra det, när ilskan tar över och vi anklagar (hon) och skäller (jag) på varandra.

Jag kommer inte att komma till hennes telefonsvarare och med falsksång meddelas att hon kan prata om en stund.

Jag kan inte prata med henne, någonsin, igen.

Dödsannonsen sitter på kylskåpsdörren och snart ska vi åka till minneslunden och sätta rosa rosor i en vas.

Ta ett steg tillbaka och minnas den fasansfulla lördagskvällen då polisen kom och sa "Din dotter har tagit sitt liv."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kirsti ylinikka med Poeter.se id #35281 innehar upphovsrätten